

**การรับรู้และการมีส่วนร่วมของนักศึกษาต่อการดำเนินงาน
การประกันคุณภาพการศึกษา
ของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น**

**Awareness and Participation of Students in the
Implementation of Quality Assurance,
Faculty of Humanities and Social Sciences,
Khon Kaen University**

ศศิธร ลิทธิพรหม

Sasitor Sittipom

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

Faculty of Humanities and Social Sciences

มหาวิทยาลัยขอนแก่น

Khon Kaen University

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นวิจัยเชิงสำรวจ เครื่องมือที่ใช้เป็นแบบสอบถาม ใช้กลุ่มตัวอย่าง
เป็นนักศึกษาในสังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
ประจำปีการศึกษา 2557 จำนวน 350 คน ได้รับแบบสอบถามคืนจำนวน 324 ชุด
คิดเป็นร้อยละ 92.57 วิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และ
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ผลการวิจัยพบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ เป็นเพศหญิง จำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 78.1 มีอายุ 18-20 ปี จำนวน 313 คน คิดเป็นร้อยละ 96.6 เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 306 คน คิดเป็นร้อยละ 94.4 มีระดับการรับรู้การดำเนินการประกันคุณภาพ การศึกษาสูงที่สุดในประเด็นความจำเป็นของการประกันคุณภาพ อยู่ในระดับมาก (Mean = 3.60, S.D. = 0.986) มีระดับการมีส่วนร่วมใน การดำเนินการประกัน คุณภาพการศึกษาสูงที่สุดในประเด็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารในด้านการประกัน คุณภาพเพื่อสร้างเครือข่ายความร่วมมือของนักศึกษาในแต่ละมหาวิทยาลัย ทำได้โดย การติดต่อสื่อสารหลากหลายช่องทาง เช่น Web Blog, E-mail, Facebook อยู่ในระดับ ปานกลาง (Mean = 3.46, S.D. = 1.036)

คำสำคัญ : การรับรู้, การมีส่วนร่วม, การประกันคุณภาพ

Abstract

This research is a survey research. The instrument was a questionnaire. The sample was 350 students in Academic Year 2014 of the Faculty of Humanities and Social Sciences, Khon Kaen University. 324 questionnaires were returned, representing 92.57 percent. Data were analyzed by using frequency, percentage, average, and standard deviation. The results showed that the majority of respondents were female, accounting for 78.1 percent, 313 students aged 18–20 years accounting for 96.6 percent, and 306 first-year students accounting for 94.4 percent. There is a recognition of the quality of higher education in the issue of the need for quality assurance at a high level (Mean = 3.60, SD = 0.986). The highest level of participation in the implementation of quality assurance in higher education is the exchange of information in the field of quality assurance in order to build a cooperative network of students. Each university used a variety of communication channels, such as Web Blog, E-mail, and Facebook, which is in a moderate level (Mean = 3.46, S.D. = 1.036).

Keywords: Awareness, Participation, Quality assurance

บทนำ

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ได้จัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายในและระบบประกันคุณภาพภายนอก ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 โดยนักศึกษาในฐานะผู้รับบริการและเป็นผลผลิตสำคัญเป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียและผู้รับประโยชน์โดยตรงจากการดำเนินงานประกันคุณภาพของคณะฯ จึงมีพันธะสำคัญในการส่งเสริมสนับสนุนคุณภาพการจัดการศึกษานักศึกษาจึงควรที่จะได้รับรู้ มีบทบาทในการเป็นส่วนสนับสนุนและส่งเสริม รวมทั้งมีส่วนร่วมและเป็นพลังสำคัญในการผลักดันให้งานประกันคุณภาพการศึกษามีประสิทธิภาพและประสิทธิผลมากขึ้น เพราะผลการดำเนินงานที่ดีมีคุณภาพย่อมส่งผลโดยตรงต่อนักศึกษาเช่นกัน ดังนั้น บทบาทนักศึกษาในการส่งเสริมและสนับสนุนการดำเนินงานประกันคุณภาพของคณะฯ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงเห็นถึงความสำคัญในการท้าววิจัยครั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรับรู้ และการมีส่วนร่วมของนักศึกษาต่อการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะฯ อันจะส่งผลให้ระบบกลไกการให้ความรู้และทักษะด้านการประกันคุณภาพแก่นักศึกษา รวมทั้งเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจแก่นักศึกษาของคณะฯ สามารถเข้าสู่ภาวะแข่งขันกับสถาบันที่เป็นคู่แข่งได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้นต่อไป ซึ่งผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้ารวบรวมเรียบเรียงเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยขอเสนอเป็นลำดับ ดังนี้

แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้

สร้อยตระกูล อรรถมานะ (2542) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ รายละเอียดมีดังต่อไปนี้

1) ความหมายของการรับรู้

มนุษย์ทุกคนนั้นมีความสามารถโดยธรรมชาติที่จะรู้สึกใน รูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส หรือที่เรียกกันว่า สัมผัสทั้ง 5 ได้ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อมีสิ่งเร้าภายนอก (Outside Stimuli) นอกจากนั้นยังมีสิ่งเร้าภายใน (Inside Stimuli) จากการที่บุคคลรู้สึกในสิ่งเร้า ต่างๆ รอบๆ ตัว เท่ากับว่า ความรู้สึกนั้น ได้ส่งข้อมูลดิบ (Raw Data)

เข้าสู่ประสาททั้ง 5 จากนั้นก็จะเป็นการตีความหมายในข้อมูลดิบแล้วจึงเกิดการรับรู้ หรือ จิตภาพ (Perception) ขึ้น ดังนั้นกระบวนการการรับรู้จึงเกี่ยวข้องกับปฏิสัมพันธ์ที่สลับซับซ้อนของการคัดเลือก (Selection) การจัดระเบียบ (Organization) และการตีความ (Interpretation) ข้อมูลดิบต่างๆ หรือความรู้สึกต่างๆ ของบุคคล บุคคลหนึ่ง

2) กระบวนการของการรับรู้

กระบวนการของการรับรู้มีกระบวนการย่อยที่ สลับซับซ้อน ซึ่งอาจแบ่งออกได้เป็นกระบวนการย่อยได้ 5 ขั้นตอน คือ

ขั้นตอนที่ 1 สภาพแวดล้อมภายนอก (External Environment) หมายถึง สิ่งเร้า หรือสถานการณ์ สิ่งเร้าก็คือ การเร้าทางประสาทสัมผัส ส่วนสถานการณ์ต่างๆ นั้น อาจเป็นสภาพแวดล้อมทางกายภาพ (Physical Environment) หรือสภาพแวดล้อมทางสังคมวัฒนธรรม (Sociocultural Environment)

ขั้นตอนที่ 2 การเผชิญหน้า (Confrontation) อาจกล่าวได้ว่า การรับรู้ของบุคคล เริ่มขึ้นเมื่อบุคคลนั้นได้เผชิญหน้ากับสิ่งเร้าทางกายภาพอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ การรับรู้ในสิ่งเร้าทางกายภาพของบุคคลนั้น จะเป็นไปได้มากน้อยเพียงไร ขึ้นอยู่กับตัวกรองความรู้สึก (Sensory Filters) ของบุคคลนั้น ๆ

ขั้นตอนที่ 3 การคัดเลือก (Selection) บุคคลจะเลือกให้ความสนใจในสิ่งแวดล้อม ภายนอกอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างตามทัศนะของบุคคลนั้น ปรากฏปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการคัดเลือกนั้นคือ ลักษณะของสิ่งเร้าประการหนึ่ง และ ลักษณะของผู้ทำการคัดเลือกอีกประการหนึ่ง

ขั้นตอนที่ 4 การจัดระเบียบของการรับรู้ (Perceptual Organization) เพื่อจะเป็นการปูทางให้ขั้นตอนที่จะเกิดขึ้นต่อไป มีปัจจัยหลายประการที่มีอิทธิพลต่อการจัดระเบียบของการรับรู้ในสิ่งเร้าของบุคคลโดยทั่วไป ได้แก่ ความคล้ายคลึงกัน (Similarity) ระยะใกล้ไกล (Proximity in Space) ความเร็วช้า (Proximity in Time) ของสิ่งเร้า หรือสิ่งที่ถูกรับรู้

ขั้นตอนที่ 5 การตีความ (Interpretation) ถือเป็นขั้นตอนที่สำคัญที่สุดในบรรดาขั้นตอนทั้งหลาย และปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตีความ ก็คือลักษณะของสิ่งเร้า และลักษณะส่วนตัวของบุคคลผู้นั้น

3) ปัจจัยของการเลือกที่จะรับรู้

บุคคลจะรับรู้ต่างกันด้วย 2 ปัจจัยที่สำคัญ คือ ปัจจัยภายนอก และ ปัจจัยความสนใจภายใน (Norman, 1966)

4) อุปสรรคของการรับรู้

4.1) ตัวแบบ (Stereotype) จะทำให้เกิดการบิดเบือนในการรับรู้ ลักษณะโดยเฉพาะของบุคคลหรือวัตถุ หรือสิ่งที่กำลังพิจารณา นั้นอาจถูกมองข้ามไปก็ได้

4.2) ผลกระทบ (Halo Effect) เป็นแนวโน้มของการที่บุคคล นำเอาลักษณะอย่างหนึ่งหรือจุดใดจุดหนึ่งของบุคคลหนึ่งมาเป็นตัวประเมินลักษณะ โดยทั้งหมดของบุคคลนั้น

แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วม

เข้มทอง ศิริแสงเลิศ (2540) ได้กล่าวไว้ว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้ระบบประกันคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษามีประสิทธิผลก็คือ ความร่วมมือร่วมใจ และการมีส่วนร่วมของบุคลากรในสถานศึกษา ตั้งแต่ขั้นพื้นฐานที่สุดคือ การร่วมรับรู้ ไปจนถึงร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมทำ และร่วมตรวจสอบ

1) ความหมายของการมีส่วนร่วม

การมีส่วนร่วม หมายถึง กระบวนการของความร่วมมือที่จะนำความสามารถที่มีอยู่ของบุคคลหรือกลุ่มคนเข้าไปเกี่ยวข้องมาใช้ โดยการร่วมกันคิด ร่วมกันทำและร่วมกันประเมินผลในกิจกรรมใดกิจกรรมหนึ่ง ซึ่งเป็นกระทำร่วมกันด้วยความสมัครใจ หรือตามบทบาทหน้าที่ โดยการใช้ความรู้ความสามารถและทรัพยากรร่วมกันในการพัฒนาเพื่อให้งานบรรลุวัตถุประสงค์และระบบผลประโยชน์ร่วมกัน

2) ความสำคัญของการมีส่วนร่วม

เข้มทอง ศิริแสงเลิศ (2540) ได้กล่าวไว้ว่า สิ่งที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้ระบบประกันคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษามีประสิทธิผลก็คือ ความร่วมมือร่วมใจ และการมีส่วนร่วมของบุคลากรในสถานศึกษา ตั้งแต่ขั้นพื้นฐานที่สุดคือ การร่วมรับรู้ ไปจนถึงร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมทำ และร่วมตรวจสอบ

3) รูปแบบการมีส่วนร่วม

พรทิพย์ รักบุรี (2546) ได้สรุปไว้ว่าการมีส่วนร่วมในองค์การหนึ่ง ๆ สามารถเลือกใช้ การมีส่วนร่วมได้หลายรูปแบบ เพื่อให้สอดคล้องตามความเหมาะสมกับพนักงาน เวลาสถานการณ์ ลักษณะผู้นำในองค์การที่จะกระจายอำนาจ และเปิดโอกาสให้พนักงานมีส่วนร่วม

รูปแบบการมีส่วนร่วม คือ การแสดงออกต่อกิจกรรมต่าง ๆ โดยตรงของแต่ละ บุคคล โดยเข้าร่วมในกิจกรรมนั้นบ่อยครั้งหรือต่อเนื่องตลอดระยะเวลาของการดำเนินกิจกรรม ซึ่งแสดงออกในรูปของการร่วมคิด ร่วมตัดสินใจ ร่วมปฏิบัติ และร่วมประเมินผล

4) ประโยชน์ของการมีส่วนร่วม

ธรรมรส โชติกุญชร (2546) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการบริหาร โดยการมีส่วนร่วมไว้ คือ เมื่อผู้ร่วมงานใดมีส่วนร่วมในการตัดสินใจในการเปลี่ยนแปลง เขาจะยอมรับการเปลี่ยนแปลงแทนที่จะต่อต้าน การเปลี่ยนแปลง ความสัมพันธ์ระหว่างผู้บังคับบัญชา กับ ผู้ใต้บังคับบัญชาจะมีความราบรื่นมากขึ้น ความไม่พอใจและการร้องทุกข์จะน้อยลง ความผูกพันของบุคลากรกับองค์กรจะรู้สึกผูกพันมากขึ้น บุคลากรจะไว้วางใจฝ่ายบริหารมากขึ้น การบริหารผู้ใต้บังคับบัญชามีความง่ายขึ้น เพราะผู้ใต้บังคับบัญชายอมรับการเปลี่ยนแปลง และไว้วางใจฝ่ายบริหารมากขึ้น การตัดสินใจทางการบริหารมีคุณภาพดีขึ้น การติดต่อ สื่อสารระหว่างองค์กร ระดับสูงกับองค์กรระดับต่ำดีขึ้น ก่อให้เกิดการสร้างทีมงานที่มีประสิทธิภาพ

แนวคิดเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษา

1) ความหมายของการประกันคุณภาพการศึกษา

สำนักงานทดสอบทางการศึกษา (2541) และหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานศึกษา (2543) ให้ความเห็นสอดคล้องกันว่า การประกันคุณภาพการศึกษา คือกระบวนการพัฒนาคุณภาพการศึกษา เพื่อสร้างความมั่นใจและเป็นหลักประกันต่อผู้เรียน ผู้ปกครอง ชุมชน และสังคมว่าสถานศึกษา สามารถจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนที่จบการศึกษามีคุณภาพตามมาตรฐานการศึกษาและเป็นที่ยอมรับของสังคม

2) นโยบายและความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษา

นโยบายที่กำหนดให้สถานศึกษาดำเนินการในการเข้าสู่ระบบประกันคุณภาพการศึกษา คือ การเร่งรัดพัฒนาให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อให้ทุกสถานศึกษามีมาตรฐานคุณภาพการศึกษาเท่าเทียมกัน การส่งเสริมให้มีความร่วมมือกันระหว่างหน่วยงาน องค์กรและสถาบันต่างๆ ในกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษา การสร้างความสมดุลให้เกิดขึ้นระหว่างเสรีภาพในการดำเนินการพัฒนาคุณภาพ และมาตรฐานของส่วนภูมิภาคกับกรอบการดำเนินงานของส่วนกลาง ตลอดจนส่งเสริมให้มีการนิเทศ กำกับ ติดตาม ช่วยเหลือ สนับสนุนการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาเข้าสู่มาตรฐานการศึกษา พร้อมรับการประเมินภายนอกเพื่อรับรองมาตรฐานคุณภาพการศึกษา

หลักการประกันคุณภาพการศึกษา

การพัฒนาคุณภาพการศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อสถานศึกษาจะได้พัฒนา ก่อนการพัฒนาด้านอื่น ๆ เพราะสถานศึกษาเป็นสถานที่จัดประสบการณ์การเรียนรู้ แก่ผู้เรียน หลักการประกันคุณภาพการศึกษามีหลักการ คือ การสร้างความมั่นใจและพึงพอใจในคุณภาพการศึกษา การบริหารจัดการศึกษาทั้งระบบ การกระจายอำนาจให้สถานศึกษา การมีภาวะผู้นำและความเอาใจจริงเอาใจของผู้บริหารโรงเรียน การให้ทุกฝ่ายทั้งผู้ให้และผู้รับบริการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา การแสดงภาระหน้าที่ความรับผิดชอบต่อ การจัดการศึกษาที่สามารถตรวจสอบได้ และการรายงานสู่สาธารณชน และผู้เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 ได้ให้ความหมายของการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาว่า หมายถึง การประเมินผล และการติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาจากภายใน โดยบุคลากรของสถานศึกษานั้นเอง หรือโดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษานั้น

การประกันคุณภาพการศึกษาเป็นการผสมผสานระหว่างการบริหารจัดการกับการเรียนการสอน ผู้บริหารสถานศึกษาต้องมีความตระหนักเห็นความสำคัญของการยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ การมีส่วนร่วมใช้โรงเรียนเป็นฐานในการบริหารจัดการการทำงานเป็นทีม การดูแล กำกับติดตาม แนวคิดการประกันคุณภาพศึกษานั้นการวางแผนป้องกันอย่างเป็นระบบ เพื่อป้องกันมิให้เกิดความผิดพลาดเกิดขึ้น เป็นการสร้างความมั่นใจกับผู้เกี่ยวข้องว่าผลผลิตที่ออกมาจะมีคุณภาพและการที่โรงเรียนต่าง ๆ จัดการเรียนการสอนให้ได้ผลผลิตตามจุดหมายของหลักสูตรและมีคุณภาพใกล้เคียงกันนั้นจะต้องมีการกำหนดมาตรฐานและตัวบ่งชี้กลางเป็นมาตรฐานใน 3 ด้าน ประกอบด้วย มาตรฐานด้านคุณภาพนักเรียนมาตรฐานการเรียนการสอนและมาตรฐานการบริหารโรงเรียน เพื่อให้โรงเรียนใช้เป็นแนวทางในการบริหารการศึกษาให้มีคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ หรือมีคุณภาพสูงกว่ามาตรฐานกลางก็จะเป็นสิ่งที่ดี หรือโรงเรียนใดเห็นว่าน่าจะเพิ่มมาตรฐานให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นก็สามารถทำได้ สิ่งสำคัญต้องตระหนักกว่าทำอย่างไรนักเรียนและผู้ปกครองจะเกิดความพึงพอใจและประทับใจในสินค้าและบริการซึ่งจะทำให้โรงเรียนมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับ

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

ศศิธร สิทธิพรหม และปิยพร สุทธิประภา (2557) ได้กล่าวถึงระบบการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ไว้ตามลำดับดังนี้

1) ความสำคัญและความเป็นมา

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ได้จัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายในและระบบประกันคุณภาพภายนอก ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ที่ได้กำหนดจุดมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษา ต้องมุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐาน โดยกำหนดรายละเอียดในหมวด 6 มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา และตามแผนกลยุทธ์ด้านประกันคุณภาพ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในที่ก่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง เพื่อสามารถเข้ารับการตรวจประเมิน

และรายงานผลต่อมหาวิทยาลัยที่กำหนดให้มีการตรวจประเมินคุณภาพภายใน
อย่างต่อเนื่อง คณะฯ จึงได้พัฒนาระบบกลไกการประกันคุณภาพให้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการบริหารการศึกษาเพื่อให้ครอบคลุมระบบการประกันคุณภาพของคณะฯ รวมถึง
ระบบอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

2) องค์ประกอบระบบประกันคุณภาพ

องค์ประกอบของระบบประกันคุณภาพคณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์ มีดังนี้

- (1) นโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะฯ
- (2) วัตถุประสงค์ด้านการประกันคุณภาพของคณะฯ
- (3) มาตรการด้านการประกันคุณภาพของคณะฯ
- (4) มิติ มาตรฐาน ดัชนีบ่งชี้คุณภาพ และเกณฑ์ในการรับรองคุณภาพ
- (5) ผู้รับผิดชอบข้อมูลมิติ มาตรฐาน และดัชนีบ่งชี้คุณภาพ
- (6) แนวทางปฏิบัติการดำเนินงานด้านประกันคุณภาพของคณะฯ
- (7) กิจกรรมและแผนการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา
ของคณะฯ
- (8) บุคลากรที่เกี่ยวข้องด้านการประกันคุณภาพของคณะฯ

การดำเนินงานตามองค์ประกอบเหล่านี้ มีสาระสำคัญอยู่ที่การวางแผน
(Plan) การสร้างกลไกควบคุม ตลอดจนการปฏิบัติตามองค์ประกอบต่าง ๆ
ที่มีผลต่อคุณภาพ (Do) และจัดให้มีระบบ การตรวจสอบประเมินผลการดำเนินงาน
(Check) เพื่อทราบจุดอ่อนจุดแข็ง ที่จะนำไปสู่การปรับปรุงคุณภาพ เพื่อรองรับการ
ประเมินคุณภาพภายนอก การจัดลำดับ (Ranking) และการเทียบระดับ (Benchmarking)
ต่อไป

การดำเนินการตามองค์ประกอบของระบบประกันคุณภาพดังกล่าวคณะฯ
ได้ดำเนินการโดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างการประกันคุณภาพภายในและการประกัน
คุณภาพภายนอก โดยเฉพาะเอกสารที่สำคัญ เช่น รายงานการประเมินตนเองและ
รายงานประจำปี จะเป็นเครื่องมือที่สำคัญอย่างหนึ่งของการประกันคุณภาพภายนอก
เพื่อแสดงให้เห็นว่าเมื่อคณะฯ ดำเนินการประกันคุณภาพภายใน และจัดทำรายงาน

การประเมินตนเองและรายงานประจำปีแล้ว สามารถเสนอรายงานดังกล่าวต่อหน่วยงาน
ประกันคุณภาพภายนอก เพื่อรับการตรวจประเมินคุณภาพอย่างเป็นระบบ

3) **นโยบายการประกันคุณภาพของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์**
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีนโยบายด้านการประกันคุณภาพ
การศึกษา ดังนี้

- (1) สนับสนุนการพัฒนากลไกการประกันคุณภาพการศึกษา
และดำเนินการตรวจประเมินระบบประกันคุณภาพ
ตามมาตรฐานที่มีผลต่อคุณภาพการศึกษาของคณะฯ
- (2) จัดทำและพัฒนาแบบรายงานการประเมินตนเอง และจัดทำ
คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะฯ เพื่อใช้เป็น
เครื่องมือในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของคณะฯ
- (3) เสริมสร้างความเข้าใจเรื่องการประกันคุณภาพการศึกษาให้กับ
บุคลากรทุกระดับ เพื่อให้เห็นความสำคัญและความจำเป็น
ในการประกันคุณภาพการศึกษา รวมทั้งการเตรียมความพร้อม
เพื่อรับการตรวจประเมินคุณภาพจากหน่วยงานทั้งภายใน
และภายนอก

4) **วัตถุประสงค์ด้านการประกันคุณภาพของคณะมนุษยศาสตร์และ
สังคมศาสตร์**

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีวัตถุประสงค์ด้านการประกัน
คุณภาพการศึกษา ดังนี้

- (1) เพื่อประเมินการดำเนินงานของคณะฯ กลุ่มภารกิจ และกลุ่มวิชา
ตามตัวบ่งชี้ในทุกมาตรฐาน/องค์ประกอบ/เกณฑ์คุณภาพ
ว่าเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้และสอดคล้องกับแผน
กลยุทธ์ของคณะฯ เพียงใด
- (2) เพื่อให้มีการพัฒนาระบบประกันคุณภาพเป็นส่วนหนึ่ง
ของกระบวนการบริหารที่เหมาะสมและสอดคล้องกับแนวทาง
การจัดการศึกษาของคณะฯ โดยได้รับการสนับสนุนและ

การมีส่วนร่วมใน การประกันคุณภาพจากบุคลากรทุกกลุ่ม
ภารกิจและทุกกลุ่มวิชา

- (3) เพื่อให้มีการจัดทำรายงานการประเมินตนเอง (Self-assessment Report : SAR) และรายงานผลการประกันคุณภาพต่อผู้บริหาร และต่อมหาวิทยาลัย เพื่อรองรับรับการประเมินคุณภาพภายนอก การจัดลำดับ (Ranking) และการเทียบระดับ (Benchmarking) และเพื่อเป็นข้อมูลเผยแพร่ต่อสาธารณชน
- (4) เพื่อวิเคราะห์และประเมินจุดแข็ง จุดอ่อน ภาวะคุกคามและ โอกาสในการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของคณะฯ ตลอดจน ปรับปรุงแก้ไขจุดอ่อน และเสริมสร้างจุดแข็งด้านวิชาการ ของคณะฯ ได้อย่างเป็นระบบ
- (5) เพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีคุณภาพเป็นที่ยอมรับของสังคม

5) มาตรการด้านการประกันคุณภาพของคณะมนุษยศาสตร์และ สังคมศาสตร์

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีมาตรการด้านการประกันคุณภาพ การศึกษา ดังนี้

- (1) แต่งตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพของคณะฯ คณะกรรมการ ตรวจสอบประเมินคุณภาพภายในของคณะฯ และคณะกรรมการ ประกันคุณภาพของกลุ่มวิชา/สำนักงานคณบดี
- (2) จัดประชุม อบรม สัมมนาบุคลากร ให้รู้และเข้าใจระบบ กระบวนการ และขั้นตอนการประกัน คุณภาพของคณะฯ ตลอดจนจัดการศึกษาดูงานด้านการประกันคุณภาพ ให้กับบุคลากรที่รับผิดชอบงานประกันคุณภาพ
- (3) กำหนดวิธีการตรวจประเมินคุณภาพภายในคณะฯ และดำเนินการ ตรวจประเมินตามขั้นตอนที่มหาวิทยาลัยกำหนด
- (4) ปรับปรุงระบบการประกันคุณภาพของคณะฯ

6) องค์ประกอบด้านการประกันคุณภาพ

การดำเนินงานการประกันคุณภาพ ปีการศึกษา 2557

ระดับหลักสูตร แบ่งเป็น 6 องค์ประกอบ จำนวนรวม 14 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน จำนวน 1 ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต จำนวน 2 ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา จำนวน 3 ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์ จำนวน 3 ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน จำนวน 4 ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ จำนวน 1 ตัวบ่งชี้

ระดับคณะ แบ่งเป็น 5 องค์ประกอบ จำนวนรวม 17 ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต จำนวน 9 ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย จำนวน 4 ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ จำนวน 1 ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม จำนวน 1 ตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ จำนวน 2 ตัวบ่งชี้

7) ฝ่ายกำกับดูแล ผู้รับผิดชอบข้อมูล องค์ประกอบ และตัวบ่งชี้การ

ตรวจประเมินคุณภาพภายใน

เพื่อให้การดำเนินการจัดเก็บข้อมูลตามมิติ มาตรฐาน และตัวบ่งชี้การตรวจประเมินคุณภาพภายใน ซึ่งถือเป็นการจัดระบบประกันคุณภาพให้สอดคล้องกับปรัชญา ปณิธาน และเป้าหมายตามมาตรฐานที่กำหนดในระบบการประกันคุณภาพระดับอุดมศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ได้กำหนดแนวทางในการนำเสนอข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณ ตลอดจนกำหนดฝ่ายกำกับดูแลและผู้รับผิดชอบในการรายงานข้อมูลดังกล่าวเป็นประจำทุกปีการศึกษา

8) แนวทางปฏิบัติการดำเนินงานด้านประกันคุณภาพของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

แนวทางปฏิบัติการงานด้านประกันคุณภาพของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ดำเนินการตามกระบวนการประกันคุณภาพและกระบวนการดำเนินงานด้านประกันคุณภาพ ดังนี้

กระบวนการประกันคุณภาพของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

กระบวนการประกันคุณภาพของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ แบ่งเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

(1) การวางแผน (Planning) ขั้นตอนนี้รวมถึงการศึกษาค้นคว้า การกำหนดเป้าหมาย การให้เจ้าหน้าที่รับผิดชอบ และการถ่ายทอดตัวชี้วัดเพื่อนำไปปฏิบัติ

(2) การปฏิบัติตามแผนประกันคุณภาพ (Executing)

(3) การตรวจประเมินความก้าวหน้า (Assessing progress)

(4) การปรับแผนโดยอาศัยผลการประเมิน (Revising plan)

กระบวนการดำเนินการด้านการประกันคุณภาพของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มีขั้นตอนดังนี้

(1) ขอตัวแทนหลักสูตรเพื่อเสนอขออนุมัติแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของหลักสูตร และทาบทามผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อเสนอขออนุมัติแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการตรวจประเมินคุณภาพภายในของคณะฯ

(2) จัดประชุมผู้รับผิดชอบตัวบ่งชี้และผู้กรอกข้อมูลรายงานการประเมินตนเองของหลักสูตร/คณะ เพื่อชี้แจงหลักเกณฑ์การจัดทำแบบรายงานการประเมินตนเอง

(3) จัดประชุมคณะกรรมการตรวจประเมินคุณภาพภายในของคณะฯ เพื่อชี้แจงเกี่ยวกับวิธีการ หลักเกณฑ์การตรวจสอบ และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

(4) หลักสูตร/คณะกรอกข้อมูลรายงานการประเมินตนเองเพื่อขอรับการตรวจประเมินคุณภาพภายใน

(5) คณะกรรมการตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาภายในของคณะฯ ดำเนินการตรวจประเมินคุณภาพภายในในหลักสูตร/คณะ และจัดทำรายงานผลการตรวจประเมินเสนอคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาประจำคณะฯ

(6) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะฯ พิจารณาผลการตรวจประเมิน พร้อมชี้จุดอ่อนที่หลักสูตร/คณะต้องปรับปรุงแก้ไขให้หลักสูตร/คณะและคณะกรรมการประจำคณะฯ ทราบ

(7) หลักสูตร/คณะ เสนอแนวทางการปรับปรุงแก้ไขต่อคณะกรรมการประจำคณะฯ

(8) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะฯ ประสานงานกับคณะกรรมการตรวจประเมินของมหาวิทยาลัยเพื่อขอรับการตรวจประเมิน และดำเนินการตามกิจกรรมการตรวจประเมินคุณภาพภายในมหาวิทยาลัย

(9) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะฯ ประสานงานกับคณะกรรมการตรวจประเมินของมหาวิทยาลัยเพื่อขอรับการตรวจประเมินระบบประเมินคุณภาพการศึกษาจากสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.)

(10) คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะฯ ทบทวนปรับปรุงระบบประกันคุณภาพการศึกษาของคณะฯ เสนอต่อคณะกรรมการประจำคณะฯ

9) คณะกรรมการดำเนินการประกันคุณภาพของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

คณะกรรมการดำเนินการประกันคุณภาพของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ ได้แก่

- (1) คณะกรรมการประกันคุณภาพของคณะ
- (2) คณะกรรมการประกันคุณภาพของหลักสูตร
- (3) คณะกรรมการตรวจประเมินคุณภาพภายในของคณะ
- (4) คณะกรรมการดำเนินการตามเกณฑ์คุณภาพการศึกษาเพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศของคณะ

(5) คณะทำงานดำเนินการพัฒนาคุณภาพการศึกษาเพื่อการดำเนินการที่เป็นเลิศของคณะ

(6) คณะกรรมการจัดเก็บข้อมูลประกันคุณภาพการศึกษาของคณะ ประจำปีการศึกษา 2557 (1 ส.ค.57-31 ก.ค.58)

วิธีการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในสังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ประจำปีการศึกษา 2557 จำนวน 350 คน ได้รับแบบสอบถามคืนจำนวน 324 ชุด คิดเป็นร้อยละ 92.57

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถามการรับรู้ และการมีส่วนร่วมของนักศึกษาต่อ การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยประเด็นที่ใช้ในการสร้างแบบสอบถามผู้วิจัยได้ประยุกต์จากการทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งออกเป็น 3 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา และสังกัด

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามการรับรู้การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา จำนวน 28 ประเด็น โดยใช้มาตรวัดของลิเคิร์ท ซึ่งใช้เกณฑ์ 5 ระดับ แทน 5 ความหมาย คือ

1	=	รับรู้น้อยที่สุด
2	=	รับรู้น้อย
3	=	รับรู้ปานกลาง
4	=	รับรู้มาก
5	=	รับรู้มากที่สุด

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา จำนวน 22 ประเด็น โดยใช้มาตรวัดของลิเคิร์ท ซึ่งใช้เกณฑ์ 5 ระดับ แทน 5 ความหมาย คือ

- 1 = มีส่วนร่วมน้อยที่สุด
- 2 = มีส่วนร่วมน้อย
- 3 = มีส่วนร่วมปานกลาง
- 4 = มีส่วนร่วมมาก
- 5 = มีส่วนร่วมมากที่สุด

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล ตามขั้นตอนดังนี้

(1) จัดเตรียมแบบสอบถามการรับรู้ และการมีส่วนร่วมของนักศึกษาต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น สำหรับให้คณะกรรมการสโมสรนักศึกษา และนักศึกษาในสังกัดคณะฯ ตอบแบบประเมิน

(2) ส่งหนังสือขอความร่วมมือในการตอบ แจก และรวบรวมแบบสอบถาม ถึงนายกสโมสรนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

(3) รวบรวมแบบสอบถามจากนายกสโมสรนักศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น และตรวจสอบความครบถ้วนสมบูรณ์ ก่อนดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล

(4) นำไปทำการวิเคราะห์และประมวลผลข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยทำการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ซึ่งการให้นำน้ำหนักคะแนนของการตอบแบบสอบถาม การรับรู้ และการมีส่วนร่วมของนักศึกษาต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยขอนแก่น คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
จะให้คะแนนตามระดับ ดังนี้

มากที่สุด	ให้	5	คะแนน
มาก	ให้	4	คะแนน
ปานกลาง	ให้	3	คะแนน
น้อย	ให้	2	คะแนน
น้อยที่สุด	ให้	1	คะแนน

ข้อมูลเกี่ยวกับประเด็นสอบถามการรับรู้/มีส่วนร่วม กำหนดคะแนน
เป็นมาตราส่วนประมาณค่า ซึ่งประกอบด้วยความพึงพอใจ 5 ระดับ ดังนี้
(บุญชม ศรีสะอาด, 2535)

ระดับความพึงพอใจ		ค่าประเมิน
ช่วงคะแนนเฉลี่ย 1.00-1.50	หมายถึง	มีการรับรู้/มีส่วนร่วมอยู่ใน ระดับน้อยที่สุด
ช่วงคะแนนเฉลี่ย 1.51-2.50	หมายถึง	มีการรับรู้/มีส่วนร่วมอยู่ใน ระดับน้อย
ช่วงคะแนนเฉลี่ย 2.51-3.50	หมายถึง	มีการรับรู้/มีส่วนร่วมอยู่ใน ระดับปานกลาง
ช่วงคะแนนเฉลี่ย 3.51-4.50	หมายถึง	มีการรับรู้/มีส่วนร่วมอยู่ใน ระดับมาก
ช่วงคะแนนเฉลี่ย 4.51-5.00	หมายถึง	มีการรับรู้/มีส่วนร่วมอยู่ใน ระดับมากที่สุด

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า

(1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามเพศ
พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 253 คน คิดเป็นร้อยละ 78.1

(2) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามอายุ พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีอายุ 18-20 ปี จำนวน 313 คน คิดเป็นร้อยละ 96.6

(3) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามชั้นปี พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จำนวน 306 คน คิดเป็นร้อยละ 94.4

(4) ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตามสังกัด พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ สังกัดชมรม จำนวน 12 คน คิดเป็นร้อยละ 3.7 โดยมีผู้ไม่ระบุ จำนวน 306 คน คิดเป็นร้อยละ 94.4

(5) ผลการวิเคราะห์ระดับการรับรู้การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบ สอบถามส่วนใหญ่ มีระดับการรับรู้การดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาประเด็นความจำเป็นของการประกันคุณภาพ อยู่ในระดับมาก (Mean = 3.60, S.D. = 0.986)

(6) ผลการวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีระดับการมีส่วนร่วมในการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาประเด็นการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารในด้านการประกันคุณภาพเพื่อสร้างเครือข่ายความร่วมมือของนักศึกษาในแต่ละมหาวิทยาลัยทำได้ โดยการติดต่อสื่อสารหลากหลายช่องทาง เช่น Web Blog, E-mail, Facebook อยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 3.46, S.D. = 1.036)

อภิปรายผล

การที่ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีการรับรู้ และการมีส่วนร่วมต่อการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะฯ อยู่ในระดับปานกลางถึงมากนั้น ผู้วิจัยใคร่ขออภิปรายผลการวิจัยโดยภาพรวมว่า อาจเนื่องมาจากคณะฯ ยังมีโครงการ/กิจกรรมที่ดำเนินการในส่วนของการชี้แจง ให้ความรู้ เพื่อให้ให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจ ทักษะ และมีส่วนร่วมในด้านการประกันคุณภาพน้อยมาก อีกทั้งยังมีช่องทางไม่หลากหลายเพียงพอที่จะประชาสัมพันธ์ สื่อสารแก่นักศึกษาในด้านดังกล่าว รวมทั้งการผลักดันหรือกระตุ้นให้นักศึกษานำวงจรคุณภาพไปใช้ในการจัด

โครงการ/กิจกรรมยังไม่ชัดเจน ไม่เป็นรูปธรรม และขาดความต่อเนื่องในการถ่ายทอดความรู้ แนวทางปฏิบัติระหว่างผู้บริหารคณะฯ คณะกรรมการสโมสรมักศึกษาคณะฯ ตลอดจนคณะกรรมการชุมชนในแต่ละวาระ

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะการวิจัยในครั้งนี้

- ผู้บริหารฝ่ายที่เกี่ยวข้องควรให้ความสำคัญในการวางระบบประชาสัมพันธ์ สื่อสาร อบรม สัมมนาแก่นักศึกษาเกี่ยวกับสิ่งที่นักศึกษาควรทราบ และบทบาทของนักศึกษาเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในด้านการประกันคุณภาพการศึกษา
- บุคลากรฝ่ายพัฒนานักศึกษาคควรกระตุ้นและติดตามให้นักศึกษามีส่วนร่วมในกิจกรรมนำวงจรคุณภาพไปใช้ในการจัดโครงการ/กิจกรรมอย่างเป็นรูปธรรม และต่อเนื่อง

ข้อเสนอแนะการวิจัยในครั้งต่อไป

- การรับรู้ และการมีส่วนร่วมต่อการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร คณะกรรมการประกันคุณภาพของหลักสูตร คณาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน ในสังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- บทบาทด้านการประกันคุณภาพของคณะกรรมการบริหารหลักสูตร คณะกรรมการประกันคุณภาพของหลักสูตร คณาจารย์ บุคลากรสายสนับสนุน และนักศึกษา ในสังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น
- การติดตามการนำวงจรคุณภาพไปใช้ในการจัดกิจกรรม/โครงการของหลักสูตร หน่วยงาน สโมสรมักศึกษา และชุมชนในสังกัดคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณฝ่ายวิจัยและบริการวิชาการ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ที่ให้ทุนสนับสนุนการวิจัยในครั้งนี้

เอกสารอ้างอิง

- เข้มทอง ศิริแสงเลิศ. (2540). การวิเคราะห์ระบบประกันคุณภาพการศึกษาของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรทิพย์ รักบุรี. (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมในการพัฒนาองค์การ : ศึกษาเฉพาะกรณีสำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยรามคำแหง. วารสารวิจัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง 6,1 (ม.ค.-มี.ย. 2546) หน้า 161-185.
- ธรรมรส โชติบุญชร. (2546). การบริหารแบบมีส่วนร่วม. ประมวลสาระชุดวิชา ทฤษฎีและแนวทางปฏิบัติในการบริหารการศึกษา หน่วยที่ 9-12. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- สร้อยตระกูล อรรถมานะ. (2542). พฤติกรรมองค์การ : ทฤษฎีและการประยุกต์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : พรินทรวรรณกราฟิค.
- สำนักงานทดสอบทางการศึกษา. (2541). การประกันคุณภาพการศึกษา. กรุงเทพฯ : ครูสภา/ลาดพร้าว
- _____. (2544). การประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา : เพื่อพร้อมรับการประเมินภายนอก. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์บริษัทพิมพ์ดีด จำกัด.

ลำนันนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา. (2545). การนิเทศเพื่อพัฒนาการวิจัย
ในสถานศึกษา. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.

_____. (2545). แนวทางการวัดและประเมินผลในชั้นเรียน : กลุ่มสาระการ
เรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ :
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

ศศิธร ลิทธิพรหม และปิยพร สุทธิประภา. (2557). คู่มือประกันคุณภาพการ
ศึกษา ประจำปีการศึกษา 2557 คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยขอนแก่น. งานประกันคุณภาพการศึกษา คณะมนุษยศาสตร์
และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น.